

Uvedení do úřadu arcibiskupa Stanislava Příbyla

Milý otče arcibiskupe, milý spolubratře Stanislave!

Prosil jsi mě, abych u příležitosti Tvého uvedení do úřadu arcibiskupa pražského řekl pár slov. Měl jsi na mysli to, že bych na základě svých více jak třicetiletých zkušeností mohl zmínit něco ohledně toho, co je dnes úkolem biskupa. To, co ovšem ze svých dlouholetých zkušeností mohu říci, je, že čím jsou takovéto proslovy kratší, tím jsou posluchači raději!

A proto zmíním jen dvě docela prosté myšlenky, přičemž ani jedna není z mé hlavy.

1. Když jsem byl svěcen na biskupa, bylo to v roce 1991, tedy před pětatřiceti lety, napsal mi jeden z mých někdejších studentů pár řádků, které se odvíjely od toho, že jako malý chlapec pásal v horách švýcarského kantonu Wallis ovce. V dopise stálo: „Každé stádo potřebuje dobrého pastýře! Ten si může vybrat, zda půjde před stádem nebo za ním. Musí jen vědět, KDY se smí nebo musí zachovat tak či onak. Pokud jde jenom před stádem, riskuje, že se mu některé ovce zatoulají. Pokud jde jenom za stádem, může se stát, že se stádo rozuteče.“

Zvláště cenná je následující poznámka tohoto tehdy ještě mladého kněze: „Často jde stádo podivnými cestami, kterými by pastýř sám od sebe nešel. Když oklikami ale šťastně dorazí do cíle, pastýř si uvědomí ..., že tato cesta, kterou se stádo vydalo, byla ‚schůdná‘ pro všechny. Předpokladem toho, aby pastýř kráčel za ovce, je, že **pastýř může naprosto a zcela důvěřovat stádu a stádo pastýři.**“

2. Druhá myšlenka je od papeže Benedikta, a má také co do činění se **vzájemnou důvěrou**, která je tou nejlepší půdou pro to, aby se církvi dařilo. Bylo to v roce 2012, v Castel Gandolfo, při posledním papežově setkání s jeho někdejšími studenty, a šlo o ekumenické úsilí, které, když se podrobuje hodnocení, nedopadá vždy tak skvěle. Ty, milý otče arcibiskupe, kladeš důraz na to, jak, místo stavění zdí, je důležité ono často lopotné stavění mostů. Papež Benedikt tehdy řekl: „V ekumenismu jde konec konců o toto: vzájemně si naslouchat a jeden od druhého se učit tomu, co znamená být dnes křesťanem.“ Tato slova mi zněla jako závěť: všichni se můžeme jeden od druhého učit, pokud si vzájemně budeme naslouchat. To, co znamená být dnes křesťanem, se naučíme právě na této cestě. A my jako biskupové můžeme neustále jen žasnout nad vírou, s níž se setkáváme u těch, kteří jsou nám svěřeni.
3. A rychle přidám ještě třetí, poslední myšlenku. Vzájemná důvěra a vzájemné naslouchání si, to obojí je zásadní. Svému nástupci Josefu Grünwidlovi jsem při jeho biskupském svěcení – a on měl velkou radost z toho, že jsi tam byl také – dal zcela osobní radu. Řekl jsem mu: „Naslouchej těm lidem, kteří ti upřímně říkají nepříjemné věci! Když se ‚šéfovi‘ hlásí jen ‚dobré zprávy‘, má pochlebování dveře otevřené dokořán.“ Nejsm si jist, zda jsem se touto svou radou vždy sám řídil. Snažil jsem se ale o to. Důvěra mezi pastýřem a stádem roste v té míře, ve které ti Bůh dává, jak si to od něj vyprosil Šalamoun, **chápavé srdce!**

Kéž Ti Bůh ve Tvé službě žehná!